

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΑΚ ΛΙΝΤΣΗ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

KΑΘΕ Βράδυ, ἔπειτα ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα δὲ δημοσιογράφος Τσάρλου Ρίγκλερ πεταγότανε ἀνήσυχος ἀπὸ τὸ κρεβάτι του νοιῶθοντας τὸ μυαλό του νὰ γυρίζῃ. Μὲ διεσταλμένα μάτια ἀπὸ τὸν τρόμο, μὲ πνιγμένη φωνὴ ἀπὸ τὴν ἀγωνία ἔβλεπε ἐκεῖ, ἔξω ἀπὸ τὸ κρύσταλλο τοῦ παραθύρου ἐν μυστηριώδῃ ἄγνωστο. Ἡταν ντυμένος σὰν ταξιδιωτής κι' ἔρχότων ἔπειτα ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα νὰ τοῦ κτυπήσῃ ἐπίμονα τὸ τζάμι καὶ νὰ τοῦ κάνη νόημα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Στὴν ἀρχὴ δὲ Τσάρλου ὑπέθεσε δτὶ οἱ συνάδελφοι του ἥθελαν νὰ τοῦ σκαρώσουν καμμιὰ ἄσχημη φάρσα. Δὲν ἔδωσε λοιπὸν σημαία σ' αὐτὴν τὴν παράδοξη ἐμφάνισι καὶ γύρισε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ κρεβατιοῦ του γιὰ νὰ κοιμηθῇ. Μὰ δὲ ἄγνωστος δὲν ἔφευγε. Ἐξακολούθησε νὰ χτυπάῃ διακριτικὰ τὸ τζάμι μὲ μιὰ ἀνεξήγητη ἐπίμονη καὶ νὰ τοῦ κάνη νόημα, νὰ ντυθῇ καὶ νὰ πάῃ μαζύ του.

—Χίλιοι συτανάδεις! ψιθύρισε δὲ Τσάρλου. Φαίνεται δτὶ ἔπαθα ὑπερκόπωσι καὶ ἄρχισα νὰ βλέπω φαντάσματα.

Καὶ γιὰ νὰ δώσῃ ἔνα τέλος σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία σκεπάσθηκε ὃς τὸ κεφάλι μὲ τὰ σκεπάσματα κι' ἀφῆσε τὸν μυστηριώδῃ ἄγνωστο νὰ χτυπάῃ ἐπίμονα τὸ παράθυρο.

Τὸ πρωὶ δὲ Ρίγκλερ ξύπνησε μὲ ἕνα δυνατὸ πονοκέφαλο. Πήγε στὴν ἔψημερίδα του, ἔγραψε τὸ ρεπορτάζ του καὶ ὅτερα τράβηξε νὰ πιῇ ἔνα ούσκο μὲ τοὺς φίλους του ἀστυνομικούς. Μὰ δὲν ἔτολμησε νὰ τοὺς πῆ λέξῃ γιὰ τὸ φάντασμά του. Ἀλλωστε κανεὶς δὲν θὰ τὸν πίστευε καὶ θὰ διασκέδαζαν μ' αὐτὲς τὶς κουταμάρες του.

Ο Τσάρλου, δὲ πιὸ τολμηρὸς ρεπόρτερ τῆς Νέας "Υόρκης" δὲν ἥταν δυνατὸν νὰ φοβᾶται τὰ φαντάσματα. Κι' ὅπως ἥταν λογικός ἔκρινε καλὸ νὰ πάῃ σ' ἔνα γιατρὸ γιὰ νὰ τὸν κυττάξῃ:

—Γιατρέ, τοῦ δήλωσε, κουράζουμαι παραπολὺ καὶ φοβάμαι μήπως αὐτὸς ξεσπάσῃ καμμιὰ μέρα στὰ νεῦρα μου. Ἡδη ἄρχισα νὰ ἔχω ἀϋπνίες καὶ νὰ βλέπω ἄσχημα δνειρά.

Ο γιατρὸς τὸν ξάπλωσε στὸ μεταλλικὸ τραπέζι του, τὸν κύτταξε προσεχτικά, τὸν ἀκροάσθηκε, τὸν θασάνισε μὲ τὰ παράδοξα ἔργα λεία του καὶ τέλος τοῦ εἶπε:

—Ἐκεῖνο ποὺ σοῦ χρειάζεται εἰνα καλὸ ποτῆρι οὐσίκυ! Ἄς τὸ πιούμε λοιπὸν στὴ σιδερένια ὑγεία σου καὶ φρόντισε νὰ ξεχάσης αὐτὲς τὶς παραξενιές σου!

—Κ' ή παρακισθήσεις μου; ρώτησε δὲ Τσάρλου.

—Ε, αὐτὲς εἶνε ἀπὸ τὸ ὑπερβολικὸ φαγητὸ ποὺ τρώως. Αμα θὲς τὴν νύχτα νὰ κοιμᾶσαι ήσυχος νὰ πίνως μόνο ἔνα καλὸ ποτῆρι γάλα!

Ο Τσάρλου ἔψυγε ἀπὸ τὸν γιατρὸ συλλογισμένος. Δὲν ἐτολμοῦνε νὰ πιστέψῃ δτὶ ἀφοῦ ἥταν καλὰ ἔβλεπε ὡστόσο ἐκεῖνο τὸ χάντασμα. Καὶ γιὰ νὰ δώσῃ ἔνα τέλος σ' αὐτὴν τὴν ἱστορία, γύρισε νηστικὸς στὸ σπίτι του, πήρε ἀπὸ τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου του τὸ περίστρυφό του, τὸ γέμισε μὲ ἔννηά σφαῖρες τὸ ἔβαλε κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλό του καὶ ὅστερα ἔπαλωθῆκε στὸ κρεβατί του. Μὲ δρθάνοιχτα τὰ μάτια παρακολουθοῦσε τὸν ουθμικὸ κρότο τοῦ ρυλογιοῦ καὶ πρόσεχε τοὺς δείκτες του.

—Ἀπόψε θὰ λογαριάσθοῦμε, ψιθύρισε μὲ λύσσα! Οποιος κι' ἄν εἰσαι θὰ πληρώσης ἄσχημα αὐτὸ τὸ παιγνίδι σου.

Ἐτσι πέρασαν μιά, δυό, τρεῖς δρες. Μὲ τὸν δωδέκατο χτύπο τοῦ ρυλογιοῦ δὲ Τσάρλου πήρε στὰ χέρια του τὸ περίστροφο, ἔσθυσε τὸ φῶς καὶ περίμενε τὸν ἔρχομό τοῦ φαντάσματος.

Κι' ἀλήθεια αὐτὸ δὲν ἄργησε νὰ ἔρθῃ. Μὰ ἐκεῖνο ποὺ ἔκανε κατάπληξι στὸν Τσάρλου ἥταν τὸ δτὶ αὐτὸς δὲ ἄγνωστος ἥταν διαφανῆς σὸν τὸ γυαλὶ καὶ δτὶ μποροῦσε νὰ διακρίνῃ μέσα ἀπὸ τὸ σῶμα του τὰ φωτισμένα παράθυρα τοῦ ἀντικρυνοῦ σπιτιοῦ. Αὐτὸ τὸν ἔκανε νὰ φοβηθῇ λιγάκι μὰ γρήγορα ἀνέκτησε τὴν ψυχραιμία του.

Ο ἄγνωστος ἐν τούτοις, ἄν καὶ ἔρχότων ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμο,

ώστόσο δὲι εἶχε μαντεύσει τὶ τοῦ προετοίμαζε δὲ τολμηρὸς ρεπόρτερ. Μὲ τὸ συνηθισμένο λοιπὸν μυστηριώδες ὄφος του κτύπησε πάλι ἀργὰ τὸ κρύσταλλο τοῦ παράθυρου.

Ο Ρίγκλερ πρόσεξε ἀκόμη, γιὰ πρώτη φορὰ, δτὶ αὐτὸς δὲ ἀνθρωπὸς ἥταν ἡλικιωμένος κι' δτὶ εἶχε ὅμοιότητα μὲ κάποιο πολὺ ἀγαπημένο πρόσωπο. Τὰ μάτια του, τὰ εὔγενικὰ χαρακτηριστικά του, μοιάζουν ὑπερβολικά μὲ τὰ μάτια τῆς ἀγαπημένης του Νταίζη.

“Ε, αὐτὸ πειὰ ἥταν ποὺ ἀναστάτωσε τὸν Τσάρλου καὶ κόντεψε νὰ τὸν τρελλάνῃ. Καὶ γιὰ νὰ γλυτώνῃ μιὰ καὶ καλὴ ἀπὸ αὐτὸ τὸ φάντασμα τὸ σημάδεψε κρυφά κι' ἀδειασε πάνω του ὅλες τὶς σφαιρες τοῦ περιστρόφου του!

Ο κρότος τῶν πυροβολισμῶν τὸν ἔκανε νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν νάρκη του. Πετάχθηκε ἀπὸ τὸ κρεβατί κι' ἔτρεξε πρὸς τὸ παράθυρο θέσαιος δτὶ θὰ ἔβλεπε σωριασμένο στὸ δρόμο τὸν μυστηριώδη του ἐπισκέπτη. Μὰ δρόμος ἥταν ἔρημος! Πάνω στὸ κρυσταλλού μονάχα τοῦ παραθύρου ὑπῆρχαν ἡ ἐννέα τρύπες τῶν σφαιρών ή μιὰ κοντά στὴν ἄλλη!

Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιθοία δτὶ ἄν αὐτὸς δὲ ἐπισκέπτης του ἥταν ἔνας πραγματικὸς ἀνθρωπὸς θὰ εἴχε σκοτωθῆ ἀπὸ τὶς σφαῖρες.

Τότε γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του δὲ Τσάρλου ἄρχισε νὰ τρέμῃ ἀπὸ τὸ φόβο. Τώρα ἥταν θέσαιος πειὰ δτὶ εἶχε νὰ κάνῃ μὲ ἔνα φάντασμα κι' αὐτὸ τὸν ἀνησυχοῦσε.

Γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ μαρτυριό του ἄλλαξε τὴν ἄλλη μέρι σπίτι. Μὰ κι' ἐκεῖ δὲ ἄγνωστος τὸν ἀκολούθησε!

Ο Τσάρλου ἄρχισε τότε νὰ κυριεύεται ἀπὸ μιὰ ἀσυνήθιστη νευρικότητα. Μέσα σ' ἔνα μῆνα ἔκανε τὸν γῦρο ὅλων τῶν συνοικιῶν τῆς Νέας "Υόρκης" χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ ξεγελάσῃ τὸ φάντασμα ποὺ τὸν ἀκολούθισε παντοῦ.

Μὰ τὸ πιὸ τραγικὸ ὅλα ἥταν δτὶ εἶχε χάσει τὸ κέφι του γιὰ τὴ δουλειὰ του, εἴτε γίνει κατάχλωμος καὶ ἀσφαλῶς θὰ πέθαινε ἀπὸ τὴν ἀγωνία του ἄν διευθυντής του δὲν τὸν λυπόταν καὶ δὲν τοῦ δήλωνε:

—Τσάρλου, φαίνεται δτὶ ἔχεις κουρασθῆ παραπολύ. Γι' αὐτὸ σὲ παρακαλῶ νὰ δεχθῆς μιὰ μικρὴ ἀδεια καὶ νὰ πάς λίγο νὰ ξεκουράσθης σὲ καμμιὰ ἔξοχή.

Ο Ρίγκλερ τὸν εὔχαριστησε καὶ γύρισε στὸ σπίτι του. Τότε μονάχα σκέφθηκε τὴν ἀγαπημένη του Νταίζη κι' ἔνοιωσε κρυφὴ χαρὰ γιατὶ θὰ μποροῦσε νὰ πάῃ τὴν συναντήση στὴ Βοστώνη, ὅπου ἥταν ἐγκατεστημένη μὲ τὸν πατέρα της.

Καὶ πράγματι, πῆρε τὸ πρώτο τραίνο κι' ἔψυγε ἀπὸ τὴ Νέα "Υόρκη" ἔγαζοντας ἔνα στεναγμὸ γιατὶ ἐπὶ τέλους θὰ γλύτωνε ἀπὸ τὸ ἀνατριχιαστικὸ κυνηγητό τοῦ φαντάσματος.

“Οταν ἔφθασε στὴ Βοστώνη κι' ἐγκατεστάθηκε σ' ἔνα ξενοδοχεῖο, ἔσπευσε νὰ τὴν τηλεφωνήσῃ στὴν ἀγαπημένη του. Ἐκείνη, τρελλὴ ἀπὸ τὴ χαρὰ της τοῦ ἔξωμολογήθηκε δτὶ ἥταν μόνη της στὸ σπίτι γιατὶ δ πατέρας της ἔλειπε ταξίδι κι' δτὶ τὸν περίμενε γιὰ νὰ πάρουν ἔνα φλυτζάνι τοσά.

Ο Ρίγκλερ πετοῦσε ἀπὸ τὴ χαρὰ του. Πρώτη φορὰ ή τύχη τὸν εἶχε εύνοήσει τόσο πολύ. “Ολα τὸν θοηθοῦσαν. Ἀκόμη κι' αὐτὴ ἡ ἀπουσία τοῦ πατέρα της λατρευτῆς του.

“Ετρεξε λοιπὸν νὰ συναντήσῃ τὴν Νταίζη, νὰ τὴν πάρη στὴν ἀγκαλιά του καὶ νὰ τὴ γεμίσῃ φιλιά. Ἐκείνη, ἀφοῦ πέρασαν ἡ πρώτες συγκινήσεις τῆς συναντήσεως των τοῦ εἶπε μὲ εύθυμια:

Καὶ τώρα ἔλα νὰ δείξω τὸ σπίτι μας. Ξέρεις, πρὶν νὰ φύγῃ δ πατέρας γιὰ τὸ ταξίδι του θρήκα τὴν εὐκαιρία νὰ του μιλήσω γιὰ σένα. Καὶ θέσαιοι δὲν μου ἔδωσε δριστικὴ ἀπάντηση μὲ μου ὑποσχέθηκε πώς δτὸν θὰ γυρίσῃ θὰ τὰ συζητούσαμε πάλι κι' ἵσως νὰ συμφωνοῦσε κι' ἐκεῖνος νὰ σὲ παντρευθῶ.

(Συνέχεια στὴν σελίδα 44).

Τὰ μάτια τοῦ φαντάσματος μοιάζουν μὲ τὰ μάτια τῆς ἀγαπημένης του Νταίζης.

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 41)

Μὰ δ Τσάρλου δὲν ἄκουγε πειά τὰ λόγια της. 'Εκεῖ, πάνω σ' ένα ἔπιπλο, μέσα σὲ μιὰ χρυσή κορνίζα εἶχε οεῖ τὸ φάντασμα ποὺ τὸν θυσάνιζε τόσο πολύ.

—Ποιός εἶνε αὐτός; φώναξε ἔντρομος μὲ διεσταλμένα τὰ μάτια ἀπὸ τὴ φρίκη.

—Ο πατέρας μου, τ' ἀπάντησε ἡ Νταίζη κατάπληκτη. Τι ἔχεις Τσάρλυ; Γιατὶ εἶσαι ἔτσι ώχρος;

Μὰ δ Ρίνγκλερ δὲν μποροῦσε πειά νὰ μιλήσῃ. Καὶ ξαφνικὰ τὸ σκοτεινιασμένο μυαλό του φωτίσθηκε. Κατάλαβε γιατὶ ὁ πατέρας τῆς Νταίζη τὸν ἀκολυθοῦσε. "Ηθελε νὰ τὸν δόηγήσῃ στὸ σπίτι του, γιατὶ αὐτὸς δὲν θὰ ξαναγύριζε πειά γιὰ νὰ προστατεύσῃ τὴ Νταίζη.

Κι' δ Τσάρλυ Ρίνγκλερ κλαίγοντας ἀπὸ τὴ χαρά του φώναξε στὴν ἀγαπημένη του:

—Θὰ γίνης γυναίκα μου, Νταίζη! Ξέρω δτὶ δ πατέρας σου συμφωνεῖ γιὰ τὴν ἔνωσί μας.

Καὶ τῆς διηγήθηκε τὴν παράξενη ιστορία του.

Κι' ἀλήθεια, δ Τσάρλυ Ρίνγκλερ εἶχε δίκηο. Ο πατέρας τῆς Νταίζη δὲν γύρισε πειά στὴ Βοστώνη. Χάθηκε μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους ἐπιθάτας στὸ τραγικὸ ναυάγιο τοῦ ὑπερωκεανείου ποὺ τὸν μετέφερε γιὰ τὶς ἐμπορικές ὑποθέσεις του ἐκεῖ κάτω στὸ Σίνδενο.

ΜΑΚ ΛΙΝΤΣΗ

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΤΕΤΕΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 23)

πάνω σὲ μιὰ καρέκλα.

—Μὰ κάνετε λάθος! στέναξε μὲ ἀπόγυνωσι. "Ενα τρομερὸ λάθος! Δὲν ἔξειριστος πῶς δρένηκε αὐτὸ τὸ πακετάκι στὶ τοέπη μου! Είμαι ἔνας τίμιος ἀνθρωπος ἔγω, κύριοι!...

Κι' ἔδειξε ἀμέσως τὰ πιστοποιητικά του. "Ἐπειτα τὸν εἶπε νὰ τηλεφωνήσουν κιόλας στοὺς φίλους του. "Ολοι μποροῦσαν νὰ ἔγγυηθοῦν γιὰ τὴν τιμιότητά του!...

—Σᾶς πιστεύω τώρα! τοῦ εἶπε τέλος δ ἀστυνόμος. Εἶσαστε στὸ ἀλήθεια ἀθώος. Σᾶς εἶδα στὶς «Γκαλερὶ Λαφαγιέτ» νὰ σκυθετε καὶ νὰ παίρνετε ἀπὸ κάτω αὐτὸ τὸ δέμα καὶ νὰ τὸ δίνετε μ' εὐγένεια στὴν κυρία. "Εκείνη ὅμως ποὺ εἶχε καταλάβει πῶς τὴν παρακολουθοῦσα, τὰ ἔχασε γιὰ μιὰ στιγμή. "Ἐπειτα, μέσα στὸ ἀσανσέρ, σᾶς ἔθαλε πάλι τὸ δεματάκι μέσα στὴν τσέπη, γιὰ νὰ τὸ ξεφορτωθῇ, γιατὶ τὸ εἶχε ἀφῆσει νὰ πέσῃ...

—Ήταγ λοιπὸν μιὰ κλέφτρα; ἀπόρησε δ Ρενέ Ζουρντάιν.

—Μάλιστα, τοῦ ἀπάντησε δ ἀστυνομικός. Μιὰ κλέφτρα ἔξι ἐπαγγέλματος!...

—Περίεργο! στέναξε δ Ρενέ. Κ' ἥταν τὸσο ὄμορφη!...

"Ἐπειτα συλλογίσθηκε λιγάκι καὶ τὴν στιγμὴ ποὺ ἔθγαίνει ἀπὸ τὸ τμῆμα, ρώτησε μ' ἔνα χαμόγελο τὸν ἀστυνόμο:

—Μήπως ξέρετε τὴ διεύθυνσι τῆς;

—Πῶς! τοῦ εἶπε ἔκεινος, ξεσπώντας σ' ἔνα ἡχηρό γέλιο. Κάθεται τώρα στὶς φυλακὲς τοῦ Σαιν-Λαζάρ, στὸ κελλὶ τοῦ ἀριθμοῦ 135. 'Εκεῖ μπορεῖτε νὰ τὴν ἐπισκεφθῆτε!...

Ο Ρενέ Ζουρντάιν ντροπιασμένος, βγῆκε γρήγορα στὸν δρόμο. Κι' ἀπὸ τότε, δὲν ἐτόλμησε πειά νὰ ζητήσῃ ἐρωτικές περιπέτειες μέσα στὰ ἐμπορικὰ μαγαζιά.

Στὸ διάβολο οἱ ἀπρόσποτοι ἔρωτες! Καὶ πήγε γιὰ νὰ ξεσκάσῃ κι' ἔπαιξε μιὰ παρτίδα τέννις. ΜΠΕΡΝΑΡ ΖΕΡΒΑΖ

Η ΩΡΑΙΑ ΕΛΕΝΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΣΠΑΡΤΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 25)

δ ὑποίος τὴν ἄρπαξε στὰ χέρια του γιὰ νὰ τὴν μεταφέρῃ στὴ διαμονὴ τῶν θεῶν.

Ἡ κόρη τῆς Λήδας μεταμορφώθηκε τότε σ' ἔνα λαμπρὸ ἀστρο, δόηγδ καὶ σωτῆρα τῶν ναυτιλούμενων, πού, μέσα στὴ μανία τῆς τρικυμίας, κατορθώνουν νὰ τὸ ξεχωρίσουν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ κύματα.

Ο Ἀπόλλων τὸ ἀνήγγειλε αὐτὸ στὸν 'Ορέστη, λέγυντάς του:

—Η 'Ελένη, ποὺ θέλησες νὰ τὴ σκοτώσης καὶ ποὺ σοῦ ἔξεψυγε, εἶνε αὐτὸ τὸ φωτεινὸ ἀστρο ποὺ βλέπεις μέσα στὰ θάθη τοῦ αἰθέρος... Δὲν πέθανε ἀπὸ τὰ χτυπήματά σου... 'Εγώ τὴν ἔσωσα, τραβώντας τὴν ἀπὸ τὴ ρομφαία σου, κατὰ διυταγήν τοῦ Διδές τοῦ πατέρα της... Κόρη τοῦ Διδές καθὼς εἶνε, πρέπει νὰ λάμπῃ, ἀθάνατη, εύνοϊκή στοὺς ναυτιλούμενους...

* * *

Υπάρχει καὶ μιὰ ἄλλη παράδοσις, σχετικὴ μὲ τὴν 'Ελένη: Σύμφωνα μ' αὐτὴν, δ γενναῖος καὶ δρμητικός 'Αχιλλεύς, γοντεύμενος καὶ μετὰ τὸν θάνατό του ἀπὸ τὴν ἀσύγκριτη κι' ἀκατανίκητη ὀμορφιά της, κατώρθωσε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ θασίλειο τοῦ "Αδη" καὶ νὰ πάη νὰ συμμεριστῇ τὴν κλίνη της.

Απ' αὐτὴν τὴν ὑπερφυσικὴ ἔνωσι, γεννήθηκε ἔνα φτερωτὸ παιδί, δ θεῖος Εύφορίων.

ΤΕΛΟΣ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΙΗΣ ΣΤΟΥΑΡΤ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 2δ)

τάη συγγνώμη ἀπὸ τὸ υμα του. "Ετσι κι' αὐτὴ τὴ φορά, δ δήμιος τῆς Μαρίας Στούαρτ καὶ δ θοηθός του, ἀποκαλύπτοντας τὰ προσωπά τους, γονάτισαν μπροστὰ τὴν παρακάλεσαν γὰ τοὺς συγχωρέση γι' αὐτὸ ποὺ θὰ ἔκαναν. Τότε ἐκεῖνη τοὺς ἀπάντησε:

—Σας συγχωρῶ μὲ δῆλη μου τὴν καρδιά γιατὶ ἐλπίζω πῶς αὐτὸς ὁ θανατος θὰ μὲ ἀπαλλάξῃ ἀπ' ωλα μου τὰ θάσαν.

Αμέσως ὁ δήμιος κι' ο θοηθός του σηκώθηκαν κι' ἀρχισαν νὰ προετοιμάζωνται γιὰ τὸ εργο τους.

Συγχρόνως ἡ δυὸ γυναικες τῆς ἀκολουθας της ἀρχισαν νὰ γδύνουν τὴ Μαρία, ἡ ὁποία τὶς ψοιηθησε καὶ μόνη τὶς «με τύσιψια — ὅπως γράφει κάποιος αὐτόπτης μαρτυρος — ωσει ων ελεγγε κανεὶς ὅτι θιαζόταν νὰ ἐγκαταλεψῃ αὐτὸν τὸν κόσμο».

Οταν ὁ μανδύας τῆς κ' η τουαλετα της εκειναν απὸ τοὺς ὅμιους της, τὸ έσωτερικό κόκκινο φορεμα της πέταξε μιὰ ζωηρὴ κοκκινη λάμψι. "Έτοι ντυμένη στὰ κοκκινα ωιως ηιων τωρα, εμοιαζε μὲ μιὰ δλοκόκκινη φλόγα μεγαλοπρεπή κι' ἀλησμονητη.

Κατόπιν ἡ θασιλισσα ἀποχαιρέτησε τὶς υυὸ γυναικες καὶ τὶς παρακάλεσε νὰ μὴ δλολύζουν καὶ νὰ στασοῦν γαλήνιες. Ιονάτεσε ζτερα στὸ μαξιλάρι κι' ἀπηγγειλε μὲ δυνατὴ φωνη ἔνα λατινικὸ φαλμό.

Τώρα δὲν τὴς ἔμεναν πολλὰ πράγματα νὰ κάνῃ: "Εσκυψε τὸ κεφάλι της πάνω ἀπ' τὸ τσεκούρι τοῦ δημίου, τὸ δημοιο ἀγκάλιασε μὲ τὰ δυό της χέρια.

—Ως τὴν τελευταια της στιγμή, ἡ Μαρία Στούαρτ διατήρησε τὴ θασιλικὴ της μεγαλοπρέπεια. Κανένα ἀπὸ τὰ λόγια της, καμμιὰ ἀπὸ τὶς κινήσεις της δὲν φανέρωνε φόσσο. Μ' ἀξιοπρέπεια, ἡ κόρη τῶν Στούαρτ, τῶν Τυδώρων, τῶν Γκιζ, ἀντιμετώπισε τὸν θάνατο... Μὰ δῆλα αὐτὰ δὲν ἐμπόδισαν καθόλου τὸ τέλος της νὰ είνε ἀπερίγραπτο σὲ φρίκη.

Τὸ πρώτο χτύπημα τοῦ δημίου ἀστόχησε καὶ τὴ χτύπησε στὸ ινιακὸ δστοῦν. "Ενας στεναγμὸς πνιγμένος ξέφυγε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ θύιατος.

Μὲ τὸ δεύτερο χτύπημα τὸ τσεκούρι χώθηκε θαθειὰ στὸ σθέρκο κι' ἔκανε νὰ πεταχτῇ τὸ αίμα...

Μὰ δήμιος τὴ χτύπησε καὶ τρίτη φορὰ γιὰ νὰ τὴν ἀποκεφαλίσῃ ἐντελῶς.

Τότε δήμιος θέλησε νὰ πάρῃ τὸ κεφάλι γιὰ νὰ τὸ ἐπιδείξῃ... Μὰ ἐκεινο — φρίκη! — κύλησε ματωμένο στὸ πάτωμα, ἐνῶ στὰ χέρια του δημίου ἀπόμεινε μιὰ περρούκα!

Ο δήμιος ξεκυψε, πήρε τὸ κεφάλι ἀπὸ κάτω καὶ τὸ ἔδειξε στὴν διάρκη.

Μὰ θάρις τὴν περρούκα, ξεκοιαζε μὲ κεφάλι γρηᾶς μὲ γκρίζα μαλλιά. "Ολη ἡ θάρις τῆς Μαρίας Στούαρτ διαλύθηκε.

Ολοι οι παριστάμενοι εἶχαν ἀπομείνει παραλυμένοι ἀπὸ τὸν τρόμο τους. Κανένας πειά δὲν ἀνέπνεε. Τέλος δ πάστωρ Φλέτσερ φωναξε.

—Αμήν! Αμήν! "Ετοι ἀς πεθάνουν δῆλοι οι ἔχθροι τῆς θασιλίσσης μας.

Ενα μικρὸ ἐπεισόδιο διέκοψε ἔκείνη τὴ στιγμὴ τὴν σιωπὴ καὶ τρόμο. Καθὼς οι δήμιοι ξεκυψαν γιὰ νὰ πάρουν καὶ νὰ μεταφέρουν τὸ ἀκέφαλο καὶ ματωμένο πτῶμα, κατὰ ἀρχισε νὰ σαλεύῃ κάτω ἀπ' τὰ ροῦχα της. Χωρὶς κανεὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῇ τὸ μικρὸ σκυλλάκι τῆς θασιλίσσης τὴν εἶχε ἀκολουθήσει κ' εἶχε χωθῆ κάτω ἀπ' τὴ φαρδιά καὶ μακρυά φούστα της κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἔκτελεσεως. Καὶ νά! πρόσθαλε ἔξαφνα κατακόκκινο ἀπὸ τὸ αίμα δαγκώνοντας δῆλους δλόγυρα καὶ μὴ θέλοντας μὲ κανένα τρόπο νὰ ἀφήσῃ τὸ πτῶμα... Οι δήμιοι θέλησαν νὰ τὸ ἀπομακρύνουν διὰ τῆς θίας. "Εκείνο ὅμως δὲν τὸν ἀφήνε νὰ τὸ πιάσουν κι' ἔχωνε τὰ δόντια του στὶς σάρκες τους, δῶς δτου στὸ τέλος τὸ σκότωσαν. Αύτὸ τὸ μικρὸ ζωὸ ὑπερασπίστηκε τὴν θασιλίσσα μὲ περισσότερο θάρρος ἀπὸ τὶς ἔκατοντάδες τῶν εὐγενῶν τῆς χώρας της, οἱ δημοιοι εἶχαν δρκισθῆ πίστι καὶ ἀφοισίσαν.